

DEĞERLİ VELİLERİMİZ

Florya Tevfik Ercan Anadolu Lisesi ailesine hoş geldiniz. “Şimdi ve burada”n bakınca dört yıl gibi uzun sürecek ama inanın çooooook çabuk geçecek bir yolculuğa başladık hep birlikte. Anne baba olarak her birinizin çocuklarıyla ilgili çok güzel hayalleri olduğunu tahmin etmek zor değil. Emin olun ki biz öğretmenleri de ailemize bu sene katılan öğrencilerimizin LGS sınavındaki başarılarından dolayı kendimizi şanslı hissediyor ve sizlerin hayallerinizi aynı tutkuyla paylaşıyoruz.

Ne var ki bu uzun ama kısa yolculukta sadece akademik yönden başarılı olmalarını beklemek pek de adil olmayacaktır. Okulda başarı önemli, ama **hayat başarısının** çok daha önemli olduğunu unutmayalım. Hayatta başarı bambaşka nitelik ve beceriler gerektiriyor.

Çocuklarımız artık birer ergenler. (Bir sır vereyim ergen lafından pek de hoşlanmazlar.) Gel-gitleri olan, bolca çalkantılı, başarılması gereken çok fazla gelişimsel görevleri olan genç çocuklar ya da çocuk gençlerdir onlar... Peki biz anne babalar bu yolculukta onlara nasıl rehberlik etmeliyiz?

Hikaye 1:)

“Hayatı boyunca mutlu olmadığını fark eden bir adam, artık mutlu olmak istiyorum demiş ve mutluluğun sırrını aramaya koyulmuş. Öğrenmiş ki bir bilge varmış. Kim yardımına gelse sorularına cevap verip derdine derman bulmadan geri göndermezmiş. Varmış bilgenin yanına, girmiş derdini anlatmaya gelen diğerlerinin arkasında sıraya... Sonunda sıra ona da gelmiş ve bilgeye “mutluluğun sırrı nedir” diye sormuş. Bilge adamlarından bir kaşık istemiş ve içine iki damla yağ damlatmış. “Sarayımın her yerini gez ve sonra tekrar gel bana neler gördüğünü anlat ama yağı dökmeden bu kaşığı ağzında taşıyacaksın.” demiş. Adam sorusuna hemen cevap alamadığı için biraz şaşkın tamam demiş, sarayı gezmiş gelmiş bilge bakmış yağ hala kaşıқта, demiş ki: “Aferin yağı dökmemişsin güzel, peki sarayımın güzelliklerini anlat bakalım, sarayında neler gördün.” Adam yağı dökmeyeceğim diye uğraşmaktan pek dikkat edememiş, bir şey diyememiş. Sonra bilge: “Olmadı, yağı dökmeden, kaşığı tekrar ağzında taşı, bu sefer sarayındaki güzelliklere dikkat et, sonra tekrar gel.” demiş. Adam bu defa her yeri gezmiş, sarayın güzelliklerinden çok etkilenmiş. Sonra ağzında kaşıkla gene bilgenin yanına gelmiş. Bilge sormuş: “ Sarayımın güzelliklerini gördün mü, anlat bakalım.” Adam bu sefer hayran kaldığı güzellikleri anlatırken bilge onun sözünü kesmiş ve demiş ki: “ Güzel, peki ama yağ nerede?” tabi adam hayran hayran etrafına bakınırken yağı dökmüş. Utana sıkıla bilgeye bakmış. Bilge bizimkine anlamlı bir bakış atmış ve demiş ki:

“– Mutluluk hayatın bütün güzelliklerini yaşamak, tadını çıkarmak ve sorumluluklarına, kaşıktaki yağ gibi sahip çıkmaktır.”

Hikaye 2:)

Bir zamanlar her şeyden sürekli şikayet eden ve her gün hayatının ne kadar berbat olduğundan yakınan bir kız vardı. Hayat ona göre çok kötüydü ve sürekli savaştıktan, mücadele etmekten yorulmuştu. Genç kızın bu yakınmaları karşısında mesleği aşçılık olan babası ona bir hayat dersi vermeye niyetlenir. Bir gün onu mutfığa götürür üç tane aynı boyda cezveyi üç ayrı ateşin üstüne koyar. Cezvelerdeki sular kaynamaya başlayınca bir cezveye patates bir cezveye yumurta bir cezveye de kahve çekirdeklerini koyar. Daha sonra kızına tek kelime etmeden beklemeye başlar... Yirmi dakika sonra cezvelerin altını kapatıp birinci cezveden yumurtayı çıkarır ve tabağa koyar. İkinci cezveden patatesi çıkarır onu da bir tabağa koyar. Daha sonra son cezvedeki kahveyi bir fincana boşaltıp kızına:

“-Ne görüyorsun” diye sorar. Kız alaylı bir şekilde:

“-Patates Yumurta ve Kahve” cevabını verir.

“-Daha yakından bak birde” der babası.

“-Patatese dokun” kız denileni yapar ve patatesin yumuşamış olduğunu söyler.

“-Aynı şekilde yumurtayı incele” der babası kız kabuğunu soyduğu yumurtanın katılaştığını görür. En

sonunda kızının kahveden bir yudum almasını söyler. Söylenileni yapan kızın yüzüne kahvenin nefis tadıyla birlikte bir gülümseme yayılır.

“-Bütün bunlar ne anlama geliyor baba?” diye sorar.

Babası, patatesin de yumurtanın da kahve çekirdeklerinin de aynı kaynar suyun içinde kaldıklarını ama farklı tepkiler verdiklerini söyler. Patates daha önce sert ve tavizsiz görünürken kaynar suyun içinde güçten düşmüştü. Kırılğan yumurta ise suyun içine girince güçlenip katılaşmıştı ancak kahve çekirdekleri bambaşkaydı.

“-**Sen hangisisin?**” diye sordu kızına... Sıkıntıya düştüğünde ne tepki vereceksin? Patates gibi yumuşayıp ezilecek misin? Yumurta gibi kalbini katılaştıracak mısın? Yoksa kahve çekirdekleri gibi başına gelen her olayın hayatına bir tat katmasına izin mi vereceksin?

Ben diyorum ki anne baba olarak bizler tıpkı birinci hikâyedeki gibi çocuklarımızın **bilgesi** olmalıyız. Mutluluğun sırrı nedir diye soran adam aslında bilgenin kendisine bu sırrı anlatmasını bekliyordu. Bizler zaman zaman hayat tecrübelerimize dayanarak “doğrusu budur” şeklinde tutum takınabiliyoruz. Yalan değil. Ama asıl öğretici olan ona kendi doğrumuzu anlatmak değil yaşatarak doğruları kendilerinin bulmalarına rehberlik etmektir.

Anne baba olarak kaygılarımızı bir yana bırakıp, çocuklarımızın sorumluluklarının üstesinden gelebilmeleri için bir takım güçlükleri kendilerinin deneyimlemesine, fırsat vermeli, yaşayarak (yağı dökerek) tekrar tekrar denemeleri için cesaretlendirmeliyiz.

Onlara nasihat ederek, akıl vererek, emir vererek, eleştirerek değil, tıpkı bilgenin yaptığı gibi yapabildiğini takdir edip sonra yapamadığı kısmını söylemeliyiz. (“Aferin, yağı dökmemişsin güzel, peki sarayımın güzelliklerini anlat bakalım, sarayımda neler gördün.”) Yani önce takdir sonra eleştiri ki eleştiri sahibini bulsun.

Tamamen farklı görüşte olsak bile, onları her zaman dinlemeliyiz. Çocuklarımıza her şeyden önce hikâyedeki aşçı baba gibi sabırlı davranmalıyız. Aslında sağlıklı ana baba tutumları bu saydıklarımınla sınırlı değil. Yapmamız ve veya yapmamamız gereken daha çok konu var. Devamı veli seminerlerimizde...

Şimdi kendinize “Acaba benim çocuğum hangisi? Yumurta mı? Patates mi? Kahve mi?” diye sorduğunuzu duyar gibi oluyorum. Ama doğru soru şu olmalı: “**BEN HANGİSİYİM ?**” Çünkü onu ben (anne - baba) yetiştirdim./yetiştiriyorum.

Laf aramızda belki de en doğrusu yaşayacakları durumlara, ortamlara, karşısındaki kişilere göre bazen yumurta; bazen patates; çoğunlukla da kahve olabilen çocuklar yetiştirmektir. Ne dersiniz?

Sevgi ve saygılarımla...

SİBEL ÇOLAKOĞLU

Psikolojik Danışman ve Rehber Öğretmen